

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobce: AVE CZ odpadové hospodářství s.r.o., IČ 49356089, se sídlem Pražská 1321/38a, 102 00 Praha 10**, právně zastoupeného JUDr. Ing. Janem Vychem, advokátem, se sídlem Lazarská 11/6, 120 00 Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvo životního prostředí, se sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10**, za účasti: 1) Město Chrudim, se sídlem Resselovo nám. 77, 537 01 Chrudim, 2) Zelená pro Pardubicko z.s., IČ 22665641, se sídlem Bartoňova 831, 530 12 Pardubice, 3) Občanské sdružení pro rozvoj Pardubic, IČ 26610957, se sídlem V Zátíší 1058, 530 12 Pardubice, 4) Statutární město Hradec Králové, se sídlem Československé armády 408, 502 00 Hradec Králové, 5) Arnika – program Toxické látky a odpady, IČ 70947805, se sídlem Chlumova 17, 130 00 Praha 3, 6) STOP spalovně v Rybitví, IČ 22682821, se sídlem Češkova 1299, 530 02 Pardubice, zastoupeného Mgr. Liborem Malým, předsedou sdružení, bytem nábr. Závodu míru 2739, 530 02 Pardubice, **v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 25.3.2014, č.j. 2165/550/13, 92160/ENV/13,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Krajského úřadu Pardubického kraje (dále rovněž „správní orgán prvního stupně“) ze dne 6. 11. 2013, č. j. KrÚ 76641/2013/OŽPZ/CH. Posledně uvedeným rozhodnutím bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zastaveno řízení ve věci žádosti žalobce o vydání integrovaného povolení podle zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o integrované prevenci“) pro zařízení „Spalovna nebezpečných a ostatních odpadů“ z důvodu neodstranění vad žádosti ve stanovené lhůtě.

Žalobní body:

Žalobce tvrdí, že dne 26. 6. 2012 podal podle § 3 zákona o integrované prevenci, žádost o vydání integrovaného povolení pro spalovnu, přičemž se jednalo o integrované povolení pro modernizaci stávající spalovny nebezpečných a ostatních odpadů. Žalovaný vyzval žalobce výzvou ze dne 27. 11. 2012 k doplnění územního rozhodnutí umožňujícího provedení záměru takové rekonstrukce a modernizace přesto, že územní rozhodnutí pro stávající budovy spalovny bylo společně se stavebním povolením a kolaudačním rozhodnutím k žádosti přiloženo a dále jej vyzval k předložení nově zpracovaného hodnocení rizik na základě stanoviska Krajské hygienické stanice Pardubického kraje. Tyto podklady žalobce nepředložil, což žalovaný vyhodnotil jako důvody pro zastavení řízení.

Žalobce má za to, že jeho žádost o vydání integrovaného povolení byla úplná.

Žalobce tvrdí, že měl právo na meritorní projednání žádosti, neboť podle § 3 odst. 6 zákona o integrované prevenci předložil veškeré podklady. Žalobce poukázal na vedení řízení u Městského soudu v Praze proti rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání žalobce proti zastavení o dřívější žádosti žalobce o integrované povolení pro tutéž spalovnu (sp. zn. 8 A 350/2011), když žalovaný předkládá při absenci doložení územního rozhodnutí jiné odůvodnění pro zastavení řízení (bez bližší specifikace – pozn. soudu). Žalobce tvrdí, že se jedná o účelovou snahu správních orgánů znemožnit žalobci získat integrované povolení pro spalovnu odpadů, aniž by předtím bylo rozhodnuto podle zákona č. 183/2006 Sb. O územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Dle žalobce obec Rybitví v koordinaci s žalovaným činí v oblasti územního plánování kroky, které směřují k tomu, aby bylo znemožněno obnovení provozu spalovny. Dle žalobce toto hraničí se zneužitím pravomoci správních agend, když navíc právní předpisy neumožňují v předmětné problematice správní uvážení.

Žalobce odmítá právní názor žalovaného, že podle § 14 zák. č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o odpadech“), ve spojení s § 1 písm. m) vyhl. č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady (dále jen „vyhláška“), že požadovaným dokladem o souladu zařízení se zvláštními právními předpisy, nejde-li o mobilní zařízení, je právě územní rozhodnutí. **Žalobce přitom tvrdí, že takové doklady je třeba předkládat pouze, jde-li o existující zařízení.** Jestliže žalobce požaduje územní rozhodnutí pro nový, dosud nerealizovaný záměr žalobce, pak dle žalobce neobstojí tvrzení, že se jedná o existující zařízení, jak uvedeno shora, tedy pro něj není třeba předkládat v této

fázi řízení územní rozhodnutí. V uvedeném spatřuje žalobce zásadní rozpor, který způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dále žalobce tvrdí, že „*argumentace Krajského úřadu v prvostupňovém rozhodnutí, pokud jde o povinnou náležitost žádosti v podobě územního rozhodnutí, neměla podklad v platných právních předpisech,*“ přičemž žalovaný tyto odvolací námitky řádně nevypořádal. Správní orgán prvního stupně přitom připustil, že dle okolností konkrétního řízení lze od požadavku územního rozhodnutí upustit. Takový přístup žalobce odmítá, tvrdí, že pouze právní předpisy mohou ovlivnit podobu žádosti, a tudíž i jejich příloh.

Dále žalobce tvrdí, že nebyly dostatečně vypořádány jeho odvolací námitky proti požadavku nového předložení hodnocení rizik na základě stanoviska Krajské hygienické stanice Pardubického kraje, když žalobci je vytýkáno opožděné vznesení námitek, ač je učinil v řízení před správním orgánem prvního stupně. Žalobce tvrdí, že pokud by se odvolal do rozhodnutí o přerušení řízení, které následovalo po výzvě k doložení podkladů, mezi nimi i k neoprávněně požadovaným podkladům územního rozhodnutí a nového hodnocení rizik, pak by se jednalo o odvolání toliko do důvodů rozhodnutí, což není přípustné. Mimo to, žalobce zvažoval vyhovět tomuto neoprávněnému požadavku, avšak po stanovisku původního zpracovatele rizik toto neučinil. Dle žalobce měl žalovaný předložit vznesené námitky příslušné krajské hygienické stanici, neboť komunikaci s ostatními zúčastněnými orgány má zajišťovat podle § 8 zákona o integrované prevenci právě příslušný krajský úřad. Žalobce odmítá tvrzení žalovaného o snaze žalobce prodlužovat řízení.

Žalobce sporuje výklad žalovaného ve vztahu k rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 84/2011. Tvrdí, že námitky příslušné hygienické stanice nesměřovaly do úplnosti podkladů, nýbrž do merita věci.

S ohledem na uvedené žalobní námitky považuje žalobce napadené rozhodnutí, včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, za nezákonné a navrhl jejich zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný setrval na právním názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout pro nedůvodnost.

Podstatné okolnosti ve věci:

Dne 26. 6. 2012 podal žalobce opakovanou žádost o vydání integrovaného povolení pro zařízení „*Spalovna nebezpečných a ostatních odpadů,*“ provozovna Pardubice, nacházející se v katastrálním území obce Rybitví. Správní orgán prvního stupně po ověření žádosti dospěl k závěru, že tato neobsahuje veškeré potřebné náležitosti a podklady, vyzval žalobce k doplnění žádosti a přerušil řízení usnesením ze dne 13. 7. 2012. Žalobce doložil doklady 27. 8. 2012 a 1. 10. 2012.

Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že v řízení není možné pokračovat, a proto vydal podle § 3 odst. 5 v tehdy platném znění zákona o integrované prevenci a podle § 45 odst. 2 správního řádu dne 27. 11. 2012 výzvu, kdy stanovil žalobci lhůtu k doplnění uvedených podkladů, a to do 31. 5. 2013. Současně bylo řízení přerušeno. Dne 1. 4. 2013 požádal žalobce o prodloužení lhůty pro doplnění podkladů do 31. 12. 2013. Této žádosti bylo částečně vyhověno usnesením správního orgánu prvního stupně ze dne 29. 4. 2013, když lhůta prodloužena do 31. 10. 2013, tedy celková lhůta pro doplnění podkladů činila 11 měsíců.

V poslední den lhůty předložil žalobce dopis ze dne 30. 10. 2013, přičemž nedoplnil podklady požadované pod body 2) a 3) výzvy, a to nově zpracované hodnocení zdravotních rizik s respektováním výhrad a připomínek uvedených ve vyjádření Krajské hygienické stanice Pardubického kraje a územní rozhodnutí o změně stavby spalovny, respektive o změně vlivu stavby na využití území.

Žalobce napadl usnesení o zastavení řízení odvoláním, v němž uvedl námitky v zásadě shodné se stěžejními žalobními námitkami.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že podle § 1 odst. 1 písm. m) vyhlášky, pokud je souhlas vydáván k již existujícímu zařízení, vyžaduje se doklad o souladu zařízení se stavebním zákonem. Žalobce přitom odkoupil zařízení se záměrem provést modernizaci spalovny. To představuje výstavbu nových objektů a zásadní přestavbu objektů stávajících a dále rozsáhlé změny technologií, tak jak je podrobně popsáno ve výkresové a technické dokumentaci. Žalovaný zdůraznil, že žalobce byl podle § 45 odst. 2 správního řádu poučen o následcích neodstranění nedostatků ve stanovené lhůtě. Žalovaný dovedl správnost postupu správního orgánu prvního stupně ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 84/2011, bodu 35, kdy Nejvyšší správní soud vyslovil, že zastavení řízení je vyhrazeno pro nedostatek náležitostí žádosti, tedy nedostatkům, nikoliv nedůvodnosti žádosti, ta je určena pro meritorní rozhodnutí.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, na základě skutkového a právního stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), a to bez jednání (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Stěžejní žalobní námitky spočívají v tvrzení, že se u zamýšleného záměru žalobce nejedná o existující zařízení ve smyslu § 1 odst. 1 písm. m) vyhlášky, tudíž na něj nedopadá povinnost předkládat územní rozhodnutí a dále v tvrzení, že žalobce nebyl na základě vyjádření příslušné hygienické stanice povinen předkládat nové hodnocení rizik. V hodnocení těchto námitk, které již byly obsaženy v odvolání, se krajský soud plně ztotožňuje s právním názorem žalovaného, přičemž uvádí dotčenou právní úpravu a právní argumentaci.

Podle § 14 zákona o odpadech:

(1) Zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů lze provozovat pouze na základě rozhodnutí krajského úřadu, kterým je udělen souhlas k provozování tohoto zařízení a s jeho provozním řádem (dále jen "souhlas k provozování zařízení"). Jednotlivé fáze provozu skládky mohou být provozovány pouze na základě souhlasu s provozním řádem příslušné fáze provozu skládky. V řízení předcházejícím vydání tohoto rozhodnutí musí krajský úřad posoudit všechna zařízení, která s těmito činnostmi souvisejí. Souhlas k provozování skládek nebezpečných odpadů se uděluje na dobu určitou, nejvýše na 4 roky. Doby platnosti souhlasu krajský úřad prodlouží na základě žádosti provozovatele skládky nebezpečných odpadů vždy nejvýše na další 4 roky, pokud jsou splněny podmínky a plněny povinnosti při provozování skládky stanovené tímto zákonem a prováděcím právním předpisem.

(5) Kolaudační souhlas, vydaný podle zvláštního právního předpisu, pro stavby určené k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů nelze vydat bez rozhodnutí, kterým byl udělen souhlas k provozování zařízení podle odstavce 1.

(6) *Ministerstvo stanoví vyhláškou*

- a) *náležitosti žádosti o souhlas k provozování zařízení,*
- b) *obsah provozního řádu zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů,*
- c) *technické požadavky na tato zařízení,*
- d) *obsah plánu úprav skládky,*
- e) *podrobnosti ke vzorkování odpadů pro zjišťování jejich vlastností při nakládání s nimi.*

Podle § 1 odst. 1 písm. m) vyhlášky: *Žádost o udělení souhlasu k provozování zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů (dále jen "zařízení") obsahuje: pokud je souhlas k provozování zařízení vydáván k již existujícímu zařízení, doklad o souladu zařízení se zvláštními právními předpisy, nejde-li o mobilní zařízení,*

Spalovna odpadů nacházející se v k. ú. Rybitví byla zkolaudována jako zařízení k odstraňování odpadů kolaudačním rozhodnutím ze dne 7. 7. 1997, č.j. T 91-S/87/1997/KI. V bodě 4 žádosti o vydání integrovaného povolení pro Spalovnu nebezpečných a ostatních odpadů, provozovna Pardubice (s. 9) je u popisu zařízení pod bodem 2 výslovně uvedeno: **„Stávající zařízení spalovny průmyslových odpadů, jehož rekonstrukce a uvedení do provozu je předmětem žádosti, bylo vybudováno jako součást BČOV pro průmyslový areál Synthesia a město Pardubice.“** Rovněž tak v bodě 16 („Závěr“) **se hovoří o modernizaci Spalovny nebezpečných a ostatních odpadů, provozovna Pardubice. Tedy žalobce sám výslovně uznává, že jeho záměrem je rekonstrukce stávajícího zařízení spalovny a jeho uvedení do provozu.** Uvedené posouzení záměru spalovny jako záměru změny stávajícího, tedy existujícího zařízení, je tak obsahem správního spisu (samotnou žádostí žalobce a jejími přílohami) podloženo, tudíž požadavek na předložení územního rozhodnutí je v souladu s ustanovením § 1 odst. 1 písm. m) vyhlášky. To, že územní rozhodnutí je dokladem o souladu zařízení se stavebním zákonem, jako zvláštním právním předpisem ve smyslu citovaného ustanovení vyhlášky, vyplývá jednoznačně z ustanovení § 76 odst. 1 stavebního zákona: **Umísťovat stavby nebo zařízení, jejich změny, měnit vliv jejich užívání na území, měnit využití území a chránit důležité zájmy v území lze jen na základě územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, nestanoví-li zákon jinak.** Mimo to je v uvedeném směru návodnou rovněž tzv. poznámka pod čarou obsažená ve vyhlášce pod č. 1), která odkazuje na předchozí právní úpravu stavebního práva, a to na zákon č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů.

Nad rámec uvedené argumentace krajský soud odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2009, č.j. 10 Ca 381/2007–113, z něhož vyplývá shodný názor ohledně povinnosti doložení územního rozhodnutí: „Žalovaný sám poukázal na to, že předmětem řízení jsou technické otázky provozu zařízení z hlediska nakládání s odpady v tomto zařízení, zařízením se rozumí (§ 4 písm. e/ zákona o odpadech) technické zařízení, místo, stavba nebo část stavby, nemusí jít tedy nadto vždy o stavbu, a udělení souhlasu s provozem takového zařízení a s jeho provozním řádem tak nemusí předcházet územní řízení (mobilní technické

zařízení, § 1 odst. 1 písm. m), § 3 vyhl. č. 383/2001 Sb. o podrobnostech nakládání s odpady) nebo povolení stavby (nejde-li o stavbu) ani následovat kolaudační řízení.“

Krajský soud proto ohledně uvedené žalobní námitky neoprávněnosti požadavku na doplnění žádosti o vydání integrovaného povolení o územní rozhodnutí uzavřel, že tato námitka nebyla důvodná, naopak požadavek žalovaného byl plně důvodný a v souladu s dopadající shora citovanou právní úpravou, přičemž nedoložení této náležitosti žádosti bylo samo o sobě v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu dostatečným důvodem pro vydání usnesení o zastavení řízení: *Řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.* Ve výkladu žalovaného ve vztahu k rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 84/2011 neshledal krajský soud pochybení, když žalovaný zcela logicky odlišuje náležitosti, tedy nedostatky žádosti od posouzení důvodnosti žádosti.

Rovněž pokud jde o druhou stěžejní námitku popírající oprávněnost požadavku nového hodnocení rizik, shoduje se krajský soud plně s názorem žalovaného vyjádřeným na str. 3 žalovaného rozhodnutí. Je to totiž právě krajská hygienická stanice, která jako oprávněný orgán posuzuje podle § 35 zákona o integrované prevenci žádost o vydání integrovaného povolení z hlediska ochrany veřejného zdraví v oblasti před nepříznivými účinky hluku, vibrací a neionizujícího záření, tedy je oprávněna stanovit rozsah podkladů nezbytných k řádnému posouzení věci. Nicméně, jak již bylo shora uvedeno, samotné nevyhovění předložení územního rozhodnutí bylo dostatečným důvodem pro oprávněnost zvoleného postupu žalovaného, tedy i v případě, že by požadavek příslušné krajské hygienické stanice zasahoval nikoliv toliko do rozsahu podkladů, nýbrž i do merita věci. Jde-li o vypořádání odvolacích námitek ohledně absence právního podkladu pro stanovení povinnosti předložit územní rozhodnutí, je dostatečné vypořádání obsaženo na čl. 5-6 napadeného rozhodnutí, když žalovaný odkazuje na aplikaci § 1 odst. 1 písm. m) vyhlášky. Pokud žalobce tvrdí, že vnímá snahu o znemožnění jeho záměru, zůstává tato jeho domněnka v rovině tvrzení, bez vlivu na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí.

Na tomto místě je vhodné upozornit na relevantní soudní judikaturu ohledně rozsahu odůvodnění soudního přezkumu. **Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13). Rozsah reakce soudu na konkrétní námitku je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě

zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. **Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“** (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Úkolem krajského soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Krajský soud proto uzavřel, že v dané věci byly dány důvody pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, a to důvody spočívající v absenci podkladů, které vyžaduje právní úprava pro posouzení žádosti o vydání integrovaného povolení spalovny nebezpečných a ostatních odpadů. Tedy krajský soud dospěl k závěru, že postupem žalovaného nebyl žalobce zkrácen na svém veřejném právu na meritorní projednání věci, tudíž krajský soud žalobu pro nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když z obsahu soudního spisu nebylo zjištěno, že žalovaný vynaložil náklady, které přesahují rozsah jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 14. listopadu 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová